

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

30 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit în componența:

președinte

Iurie Diaconu

judcători

Liliana Catan

Ion Guzun

Victor Burduh

Victor Boico

a judecat, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Ploșniță Emanoil comun cu inculpatul Sacara Timofei prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2019 în cauza penală privindu-l pe

Sacara Timofei XXXXX, *născut la XXXXX,*
originar din XXXXX și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 20.05.2016 – 27.11.2018;

Instanța de apel: 27.03.2019 – 28.10.2019;

Instanța de recurs: 06.05.2020 – 30.06.2020.

Asupra recursul ordinar declarat de avocatul Ploșniță Emanoil comun cu inculpatul Sacara Timofei, Colegiul Penal lărgit

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul central, din 27 noiembrie 2018 a fost încetat procesul penal intentat în baza art. 352 alin. (3) lit. d) Cod Penal, pe motiv că fapta constituie contravenție, Sacara Timofei fiind recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 335 Cod Contravențional și încetat procesul contravențional din motivul prescrierii termenului de tragere la răspundere contravențională.

Acțiunea civilă înaintată a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Interdicția aplicată asupra automobilului de model „Mercedes G350” cu n/î XXXXX a fost anulată.

Corpul delict – automobilul de model „Mercedes G350” cu n/î XXXXX, a fost restituit lui Sacara Timofei.

2. Prima instanță a stabilit că Sacara Timofei se învinuiește în aceea că, la 08 martie 2015, pe la orele 17:00, urmând scopul exercitării unui drept al său presupus, în mod arbitrar, evitând procedura legală de soluționare a litigiului în instanța de judecată, a pătruns prin forțarea lacătului în interiorul depozitului de pe str. Calea Basarabiei 54, mun. Chișinău, care era arendat de către Cassoi Vladislav și cu care avea o înțelegere de a se ocupa de vânzarea automobilului de model „Mercedes G350” cu n/î XXXXX, de unde în mod arbitrar a luat automobilul sus menționat, care era înregistrat pe numele lui Sacara Timofei, însă de fapt fiind procurat din mijloacele bănești de către Cassoi Vladislav, fără a-l anunța pe ultimul, deplasându-se cu automobilul într-o direcție necunoscută, cauzând-i astfel părții vătămate Cassoi Vladislav un prejudiciu material în proporții deosebit de mari în sumă totală de 93 000 euro, care conform cursului oficial BNM de la acel moment constituia suma de 1959379,80 lei.

Acțiunile inculpatului Sacara Timofei au fost calificate de către organul de urmărire penală în baza art. 352 alin. (3) lit. d) Cod Penal – samavolnicia, adică exercitarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții deosebit de mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

2.1. Prima instanță, analizând și apreciind cumulul de probe (*declarațiile părții vătămate și ale martorilor, procesele verbale privind efectuarea acțiunilor de urmărire penală*), a conchis că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal, or, unicul prejudiciu care i-a fost cauzat lui Cassoi Vladislav este distrugerea lacătului, iar pe faptul respectiv ultimul nu s-a adresat organelor competente.

Deoarece acțiunile lui Sacara Timofei constituie contravenția prevăzută de art. 335 Cod Contravențional și ea a fost comisă la 08.03.2015, iar până la momentul actual s-a depășit cu mult termenul de prescripție de tragere la răspunderea contravențională, a fost încetat procesul contravențional în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

Luând în considerație faptul că în instanță nu s-a constatat cauzarea de daune materiale acțiunea civilă depusă de Cassoi Vladislav a fost respinsă ca neîntemeiată.

La fel, a fost anulată interdicția aplicată asupra automobilului de model „Mercedes G350”, cu n/î, XXXXX și dispusă restituirea corpului delict lui Sacara Timofei.

3. Nefiind de acord cu sentința, apel în termen au declarat procurorul Gololobov Lidia și avocatul Cojocari Oleg, în numele părții vătămate Cassoi Vladislav.

Procurorul prin apelul declarat a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Sacara Timofei să fie recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal și condamnat la închisoare pe un termen de 3 ani, în penitenciar de tip semiînchis, iar corpul delict să fie transmis în proprietatea părții vătămate Cassoi Vladislav, cu ridicarea sechestrului de pe automobil.

În motivarea apelului, acuzatorul de stat a invocat că instanța a apreciat eronat și subiectiv declarațiile părții vătămate și ale martorilor Cassoi Natalia Alexandru, Cassoi Alina, Palie Nicolae, Stefoglo Alexandru și Cotruța Alexandru, acestea fiind consecvente și coroborând cu înscrisurile administrate.

De asemenea, nu s-a luat în considerație care era starea financiară a inculpatului, or ale avea luate mai multe credite, inculpatul nemotivând proveniența sursei banilor.

La individualizarea pedepsei urmează să se țină cont de personalitatea inculpatului, de comportamentul lui în timpul și după săvârșirea infracțiunii, el necontribuind activ la descoperirea infracțiunii și nerecunoscând vina.

Avocatul Cojocari Oleg în apelul declarat în numele părții vătămate a invocat că prin acțiunile infracționale ale inculpatului lui Cassoi Vladislav i-a fost cauzat un prejudiciu material în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 93 000 euro, care conform cursului oficial BNM de la acel moment constituia suma de 1959379,8 lei.

Concluzia că acuzarea nu a prezentat probe pertinente și verosimile în susținerea învinuirii este nefondată, fiindcă Sacara Timofei a depozitat pe Cassoi Vladislav de bunul mobil procurat din banii ultimului.

Drept urmare, se solicită casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care i Sacara Timofei să fie declarat vinovat și condamnat în baza art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal, iar acțiunea civilă să fie admisă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2019 au fost admise apelurile, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Sacara Timofei a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal și condamnat la închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 2 (doi) ani.

Acțiunea civilă a fost admisă în principiu.

Corpul delict a fost lăsat la păstrare părții vătămate, până la soluționarea litigiului pe cale civilă.

4.1. În partea descriptivă a hotărârii s-a constatat că *Sacara Timofei la 08 martie 2015, pe la orele 17:00, urmărind scopul exercitării unui drept al său presupus, în mod arbitrar, evitând procedura legală de soluționare a litigiului în instanța de judecată, a pătruns prin forțarea lacătului în interiorul depozitului de pe str. Calea Basarabiei 54, mun. Chișinău, care era arendat de către Cassoi Vladislav și cu care avea o înțelegere de a se ocupa de vânzarea automobilului de model „Mercedes G350”, cu n/î XXXXX, de unde în mod arbitrar a luat automobilul sus-menționat, care era înregistrat pe numele lui Sacara Timofei, însă de fapt fiind procurat din mijloacele bănești, de către Cassoi Vladislav, fără a-l anunța pe ultimul, deplasându-se cu automobilul într-o direcție necunoscută, cauzându-i astfel părții vătămate Cassoi Vladislav un prejudiciu material în proporții deosebit de mari în sumă totală de 93 000 euro, care conform cursului oficial BNM de la acel moment constituia suma de 1959379,8 lei.*

Aceste acțiuni ale inculpatului au fost încadrate în baza art. 352 alin. (3) lit. d) Cod Penal – samavolnicie, adică exercitarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții

deosebit de mari drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

S-a concluzionat că în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele infracțiunii de samavolnicie, vinovăția fiind confirmată prin declarațiile părții vătămate și declarațiile martorilor Arnaut (Cassoi) Alina, Cartera Alexandru, Palie Nicolae, Corșunov Ecaterina, Stupacenco Nicolae, Stefoglo Alexander, Cotruța Alexandru, Cassoi Natalia, Spînu Artur și Buga Valentin precum și prin procesul-verbal de examinare a obiectului din 04.06.2015cu foto-tabelul anexă, procesele-verbale de percheziție din 05.06.2015, procesul-verbal examinare a obiectului, ordonanța de recunoaștere a corpului delict din 05.06.2015, procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 08.06.2015.

Infracțiunea de samavolnicie cu cauzarea de daune în proporții mari a avut loc, or, inculpatul cunoscând cu certitudine că între el și partea vătămată este o dispută referitor la bunul mobil, iar acest bun se află în posesia părții vătămate, la 08 martie 2015, în mod arbitrar, evitând procedura legală de soluționare a litigiului în instanța de judecată, a pătruns prin forțarea lacătului în interiorul depozitului de pe str. Calea Basarabiei 54, mun. Chișinău, care era arendat de către ultimul, prin ce i-a cauzat lui Cassoi Vladislav un prejudiciu material în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 93 000 euro, care conform cursului oficial BNM de la acel moment constituia suma de 1959379,8 lei.

Referitor la prejudiciul material cauzat s-a reținut că inculpatul cunoștea cu certitudine care este motivul disputei între el și Cassoi Vladislav și anume că banii pentru procurarea automobilului au aparținut ultimului, fapt confirmat prin declarațiile părții vătămate, care colaborează cu declarațiile martorilor menționați supra și cu materialele de probă cercetate în ședința de judecată. În consecință, este probată integral încălcarea procedurii de soluționare a litigiului de către inculpat și existența litigiului. În condițiile actuale și individuale ale cazului, posesiunea asupra automobilului respectiv ca valoare materială este echivalentă cu costul automobilului.

Prima instanță a constatat titularul dreptului de proprietate, ceea ce depășește circumstanțele ce urmau a fi constatate în cadrul prezentului proces penal. La

soluționarea acestui litigiu penal, instanța trebuia să constate circumstanțele de fapt existente, dar nu să constate circumstanțe ale unui litigiu civil (în cazul dat, instanța de judecată a soluționat și litigiul civil referitor la dreptul de proprietate asupra automobilului).

5. Împotriva hotărârii, recurs în comun au declarat avocatul Ploșniță Emanuil și inculpatul.

Potrivit recursului se solicită casarea totală a deciziei și menținerea sentinței deoarece:

- nu au fost indicate motivele de fapt și drept ce au sta la baza desființării concluziilor referitoare la lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii;

- formal a fost redat conținutul probelor, ele fiind doar enumerate și nefiind indicat cu suficientă precizie, care anume aspecte au fost constatate ca fiind determinante în raport cu concluzia de vinovăție, or reproducerea declarațiilor părții vătămate și martorilor, nu puteau servi ca temei al pronunțării unei sentințe de condamnare;

- la 08.03.2015 Sacara Timofei și-a exercitat un drept legitim al său de proprietate asupra automobilului, care îi aparține cu drept de proprietate, inculpatul fiind persoana ce a încheiat contractul de vânzare-cumpărare, ce a achitat obligațiile vamale și după care este înregistrat bunul;

- dreptul de proprietate nu a fost contestat de Cassoi Vladislav;

- urmarea prejudiciabilă pusă în sarcina inculpatului nu s-a manifestat în cauzarea de daune în proporții deosebi de mari, aduse drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale lui Cassoi Vladislav;

- parcarea automobilului în depozitul închiriat de către una din companiile părții vătămate nu-i oferea ultimului dreptul de posesie a acestui automobil;

- declarațiile martorilor nu sunt în măsură să confirme dreptul de proprietate a lui Cassoi Vladislav asupra automobilului;

- martorii Palie Nicolae și Stefoglo Alexandru au declarat că toate circumstanțele le cunosc din cuvintele părții vătămate, motiv pentru care declarațiile acestora nu sunt pertinente, iar declarațiile martorului Cotruța Alexandru nu indică asupra circumstanțelor speței.

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul și partea vătămată au depus referință privitor la opiniile asupra recursului ordinar declarat, pledând pentru inadmisibilitatea recursului, din motiv că este vădit neîntemeiat și argumentând că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de apelanți, just a constatat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate, corect a încadrat acțiunile făptuitorului, și a apreciat fiecare probă prin prisma art. 101 Cod de procedură penală. Din conținutul recursului se evidențiază și că recurenții își motivează contestația prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă acestea nu reprezintă temeiuri de recurs, prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

7. Se constată că recursul ordinar a fost depus în termen legal, pronunțarea integrală a deciziei având loc la 11 decembrie 2019, iar recursul datează cu 10 ianuarie 2020.

De asemenea, recursul nu este în mod vădit nefondat, în sensul art. 432 Cod de procedură penală, fiind admisibil, or din conținutul acestuia se constată că el îndeplinește cerințele de formă și conținut, iar temeiurile invocate se încadrează în cele prescrise de lege.

8. Judecând recursul ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul Penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, casată decizia instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, din următoarele considerente:

Recurentul solicită casarea totală a deciziei și menținerea sentinței.

În speță, această soluție nu este aplicabilă, fiind incident cazul prevăzut de art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, constatându-se că hotărârile instanțelor de fond nu conțin o motivare în sensul art. 6 CoEDO, or o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (hotărârea CtEDO *Fomin versus Republica Moldova*), iar erorile judiciare nu pot fi corectate la această etapă a procedurilor.

Verificând actele din dosarul deferit judecății, Colegiul constată că hotărârea primei instanțe nu conține fapta contravențională constatată ca fiind comisă, deci,

concluziile acesteia nu pot fi preluate, hotărârea contravenind normelor procesual-penale. Totodată, sentința cuprinde pe alocuri o motivare vagă, conținând fraze de ordin general.

În concordanță cu dispoziția art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel, cuprind următoarele aspecte: *dacă fapta reținută a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.* În ceea ce privește chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel, acestea se referă la: *dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal au fost corect aplicate.*

În sensul celor menționate supra, instanța de recurs punctează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept adică odată exercitat produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, instanța având posibilitatea de a da o nouă apreciere probelor acumulate în dosar.

Respectiv, la judecarea apelului, instanța este în drept să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță (*care pot fi, de altfel, apreciate diferit față de felul cum au fost evaluate de prima instanță*), precum și să administreze probe noi, pentru elucidarea adevărului și pentru formularea unei concluzii temeinice vis-à-vis de acuzația imputată inculpatului prin actul de învinuire și cel de sesizare a instanței. După învestirea instanței cu soluționarea în fond a cauzei, părților trebuie să le fie asigurate toate garanțiile unui proces echitabil, prin urmare dacă apelul constituie o continuare a judecării fondului cauzei, acestea sunt valabile și pentru instanța dată.

La caz, Colegiul constată că inculpatul nu a renunțat fără echivoc la dreptul său de a reaudia martorii în fața instanței de apel, fiind mulțumit de soluția oferită de prima instanță și cunoscând dispozițiile art. 419 Cod de procedură penală, nu s-a simțit obligat să solicite o nouă audiere a martorilor.

Instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre prin care constată vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate prin rechizitoriu, bazându-se exclusiv pe actele și lucrările primei instanțe. Or, după o hotărâre pronunțată de prima instanță în favoarea acuzatului, acuzatorul de stat este obligat în instanța de apel să solicite o nouă audiere atât a inculpatului, cât și a martorilor acuzării, declarațiile cărora sunt probe în acuzare, în măsură să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului. În particular, în atare situații administrarea mijloacelor de probă se desfășoară după regulile generale prevăzute pentru prima instanță, fiind aplicat principiul nemijlocirii, ce permite instanței să perceapă direct faptele și împrejurările relatate de părți sau martori, precum și reacțiile acestora la întrebările adresate.

Potrivit art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală, *instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.*

Analizând textual hotărârea de condamnare a lui Sacara Timotei și raportând-o la procesul-verbal al ședinței de judecată, se statuează că cele menționate supra nu au fost îndeplinite întocmai și că procedura de examinare a apelului a fost viciată, or – nu au fost audiați martorii, fiind date citire doar declarațiile acestora depuse în instanța de fond, de vreme ce martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care depozițiile lor constituie o mărturie acuzatorii, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea (hotărârea CtEDO *Spînu versus România*); – declarațiile martorului Cassoi Natalia nu au fost obiect de studiu în instanța de apel, cu toate acestea conținutul declarațiilor sunt reflectate în hotărâre, și motivarea hotărârii prezintă deficiențe din punct de vedere al insuficienței expunerii argumentelor vis-à-vis de concluzia condamnării inculpatului, instanța de apel făcând o enunțare a denumirii probelor, descriind și conținutul unora, nu a motivat în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

Astfel, instanța de apel și-a întemeiat concluziile cu privire la vinovăția inculpatului, fără a da o analiză și apreciere detaliată și completă fiecărei probe separat, în consecință fiind nerespectat principiul nemijlocirii și contradictorialității.

La fel se stabilește o lipsă de interpretare a declarațiilor inculpatului și o neglijare a probelor părții apărării, examinate de prima instanță și care au stat la baza sentinței, procurorul neprezentând probe noi în privința lui Sacara Timofei, limitându-se la aprecierea aceluiași probe pe care s-a bazat și instanța de fond.

Instanța de apel a preluat starea de fapt și de drept incriminată lui Sacara Timofei, reținând un prejudiciu în mărime de 93000 euro, care la momentul săvârșirii infracțiunii, conform cursului oficial BNM, constituia 1959379,8 lei, fără a motiva acest quantum, or cum rezultă din plângerea lui Cassoi Vladislav și declarațiile făcute ulterior de acesta costul automobilului a constituit 71400 euro, fapt confirmat și prin bonul de casă cu nr. 9495 (f.d. 206, vol. I), iar o evaluare a bunului mobil nu a fost efectuată, acest quantum nefiind motivat și probat de acuzare, sarcina probațiunii aparținând procurorului și orice dubiu trebuie interpretat în favoarea acuzatului (hotărârea CtEDO *Holomiov versus Republica Moldova*).

În lumina jurisprudenței CtEDO, constatările primei instanțe, dacă nu sunt dezbătute de instanța ierarhic-superioară, trebuie considerate ca fapte stabilite, în caz contrar nu sunt respectate cerințele cu privire la echitate, după cum o cere art. 6 CoEDO (hotărârea CtEDO *Grădinar versus Republica Moldova*).

Prima instanță a statuat că în actele de vânzare-cumpărare a automobilului, inclusiv cele care probează taxele aferente vânzării-cumpărării, în calitate de cumpărător figurează Sacara Timofei (f.d.200-212, vol. I) și tot el figurează în calitate de posesor și persoană care a achitat obligațiile vamale pentru introducerea pe teritoriul Republicii Moldova a automobilului (chitanța AC061835 din 22.12.2014), mai mult din extrasul din Registrul de Stat al transporturilor rezultă că Sacara Timofei este proprietar al automobilului.

Deci „...instanța consideră că acțiunile lui Sacara Timofei nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal.”

Instanța de apel fără a dezbate constatările de primă instanță și fără a motiva din ce probe rezultă constatările sale, a conchis că „...infracțiunea de samavolnicie cu cauzarea de daune în proporții mari a avut loc, or, inculpatul cunoscând cu certitudine că între el și partea vătămată este o dispută referitor la bunul mobil –

automobil de model „Mercedes G350” cu n/î XXXXX, iar acest bun se afla în posesia părții vătămate, la 08 martie 2015, în mod arbitrar, evitând procedura legală de soluționare a litigiului în instanța de judecată, a pătruns prin forțarea lacătului în interiorul depozitului de pe str. Calea Basarabiei, 54, mun. Chișinău, care era arendat de către Cassoi Vladislav, prin ce i-a cauzat ultimului un prejudiciu material în proporții deosebit de mari în sumă totală de 93 000 euro, care conform cursului oficial BNM de la acel moment constituia suma de 1959379,8 lei.” (pct. 22 a deciziei recurate).

De asemenea, din decizia instanței de apel nu rezultă nici un element de raționament juridic atunci când afirmă că „...în condițiile actuale și individuale ale cazului, posesiunea asupra automobilului de model „Mercedes G350” cu n/î XXXXX, ca valoare materială este echivalentă cu costul automobilului” (pct. 23 a deciziei recurate), or, posesiunea asupra automobilului nu semnifică dreptul de proprietate și efectiv valoarea materială nu poate fi echivalentă cu costul automobilului.

În opinia Colegiului Penal lărgit, argumentele enunțate mai sus constituie fondul apelului și asupra cărora instanța de apel era obligată să se pronunțe motivat, or, dreptul la un proces echitabil nu poate fi considerat efectiv decât dacă susținerile părților sunt examinate de către instanță, aceasta având obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și elementelor de proba sau cel puțin de a le aprecia (hotărârea CtEDO *Achina versus Romania*).

Deci, instanța de apel în rezultatul judecării apelurilor declarate de procuror și partea vătămată după pronunțarea unei sentințe în favoarea inculpatului, urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, în coroborare cu probele administrate, pe care urma să le aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală). Însă, contrar acestor prevederi legale, instanța de apel s-a pronunțat insuficient de clar asupra admisibilității sau inadmisibilității probelor administrate și cercetate, selectiv reținând conținutul unor probe la formarea concluziilor sale, fără a efectua o analiză amplă, ținând cont și de alte aspecte ce rezultă din conținutul ansamblului probator,

precum și cele atenționate în apelul declarat de partea acuzării, prezența sau lipsa elementelor infracțiunii imputate ultimului, efectuând o analiză și motivare neconvingătoare a concluziilor sale, deviind astfel de la cerințele prevăzute la pct. 8) alin. (1) art. 417 Cod de procedură penală.

Totodată instanța de apel la rejudecare urmează să se expună și asupra celorlalte argumente și temeiuri prevăzute de art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, indicate de avocatul inculpatului și inculpatul în cererea de recurs.

Colegiul concluzionează că în cauza penală discutată și-a găsit confirmare temeiul prevăzut în art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Temeiul respectiv duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată, deoarece eroarea judiciară produsă nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul cuvenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererile de apel; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea o evaluare cuvenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile în decizia adoptată, iar în caz de adoptare a unei concluzii de vinovăție sau nevinovăție a inculpatului, să emită o soluție clară, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit

d e c i d e :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Ploșniță Emanoil în comun cu inculpatul Sacara Timofei, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 octombrie 2019 în cauza penală privindu-l pe **Sacara Timofei XXXXX**, cu dispunerea rejudecării cauzei, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia este irevocabilă și pronunțată integral la 24 iulie 2020.

Președinte	Iurie Diaconu
Judecător	Liliana Catan
Judecător	Ion Guzun
Judecător	Victor Burduh
Judecător	Victor Boico